

Sygn. akt I ACa 62/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 maja 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący	:	SSA Elżbieta Borowska
Sędziowie	:	SA Jadwiga Chojnowska SO del. Dariusz Małkiński (spr.)
Protokolant	:	Elżbieta Niewińska

po rozpoznaniu w dniu 18 maja 2016 r. w Białymstoku

na rozprawie

sprawy z powództwa **E. K.**

przeciwko **A. A. i (...) w W.**

o zwolnienie spod egzekucji

na skutek apelacji powódki

od wyroku Sądu Okręgowego w Białymstoku

z dnia 20 października 2015 r. sygn. akt I C 819/15

I. oddala apelację;

II. zasądza od powódki na rzecz każdego z pozwanych po 2.700 (dwa tysiące siedemset złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w instancji odwoławczej.

(...)

UZASADNIENIE

Powódka E. K. wystąpiła przeciwko pozwanym: A. A. i (...) w W. z powództwem o zwolnienie spod egzekucji udziału w nieruchomości należącego do dłużnika S. S. (1) zajętego przez komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w Białymstoku w sprawie o sygn. akt: II Co 3979/14; domagała się ponadto zasądzenia od pozwanych na jej rzecz kosztów procesu według norm przepisanych.

Pozwani w sprawie: A. A. i (...) w W. żądali oddalenia powództwa oraz zasądzenia od powódki na ich rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy w Białymstoku I Wydział Cywilny w wyroku z dnia 20 października 2015 r. zapadłym w sprawie o sygn. akt: I C 819/15 oddalił powództwo (pkt 1) i zasądził od powódki na rzecz pozwanych: A. A. i (...) w W. kwoty po 5.417 zł na rzecz każdego z nich tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego (pkt 2).

Wyrokowi powyższemu towarzyszyły następujące ustalenia faktyczne i rozważania natury prawnej:

Komornik sądowy przy Sądzie Rejonowym w Białymstoku A. W. prowadzi pod sygn. akt: Km 138/13 postępowanie egzekucyjne wobec dłużnika S. S. (1), który wraz ze swoją siostrą E. K. zalicza się do grona współwłaścicieli nieruchomości położonej przy ul. (...) w B. nr(...)o powierzchni 0,0360 ha, dla której Sąd Rejonowy w Białymstoku IX Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą o nr KW (...).

Dnia 13 marca 2013 roku komornik sądowy zawiadomił E. K. (uprzednio S.), że w związku z prowadzonym postępowaniem egzekucyjnym dokonał zajęcia udziału jej brata S. S. (1) w nieruchomości położonej przy ul. (...) w B. a pismo to zostało dostarczone adresatce w dniu 17 czerwca 2014 roku.

Z uwagi na bezskuteczność licytacji udziału S. S. (1), wierzyciel dłużnika A. A. wniósł o przejęcie tego udziału przez niego jako wierzyciela egzekwującego. Następnie, podczas rozprawy w dniu 5 marca 2015 roku w sprawie o sygn. akt: II Co 3979/14 odbywającej się w Sądzie Rejonowym w Białymstoku w przedmiocie rozpoznania wniosku wierzyciela, E. K. oświadczyła, że jedyną korespondencją jaką otrzymała od Komornika w sprawie egzekucyjnej jest zawiadomienie o wszczęciu egzekucji z nieruchomości.

Postanowieniem z dnia 26 marca 2015 roku Sąd Rejonowy w Białymstoku udzielił przybiccia współwłasności nieruchomości w zakresie udziału w działce o pow. 0,0360 ha o nr geodezyjnym(...)położonej w B. przy ul. (...) na rzecz A. A.. W dniu 30 marca 2015 roku E. K. złożyła zażalenie na to postanowienie, które orzeczeniem z dnia 26 czerwca 2015 roku wydanym w sprawie o sygn. akt: II Cz 509/15 Sąd Okręgowy w Białymstoku oddalił.

Sąd uznał, że żądanie powódki nie zasługuje na uwzględnienie.

W świetle art. 841 § 1 k.p.c., osoba trzecia może w drodze powództwa żądać zwolnienia zajętego przedmiotu od egzekucji, jeżeli skierowanie do niego egzekucji narusza jej prawa.

W orzecznictwie podnosi się, iż wytoczenie powództwa o zwolnienie zajętego przedmiotu od egzekucji występuje wówczas, gdy w toku zajęcia zostały naruszone prawa osoby trzeciej (np. dana rzecz jest własnością tej osoby), przy czym naruszenie jest tego rodzaju, że prowadzi do zajęcia składnika majątkowego, z którego wierzyciel nie ma prawa zaspokoić swojej wierzytelności. Powództwo ekscydencyjne zmierza zatem do zakwestionowania zasadności lub dopuszczalności egzekucji, mimo że osoba trzecia nie zarzuca niezgodności z prawem dotychczas dokonanych czynności. Uzyskane przez powoda zwolnienie od egzekucji jest w istocie zakazem prowadzenia egzekucji do danego przedmiotu oraz uchylenie skutków procesowych jego zajęcia.

W toku prowadzonych wobec S. S. (1) czynności egzekucyjnych dokonano zajęcia jego udziału w nieruchomości położonej przy ul. (...) w B. o nr geodezyjnym (...) i powierzchni 0,0360 ha a następnie, wobec bezskuteczności egzekucji, doszło do przejęcia własności udziału przez jednego z wierzycieli egzekwujących. Nie ulega zatem wątpliwości, iż wszelkie czynności dokonywane w tym postępowaniu dotyczyły wyłącznie udziału w nieruchomości S. S. (3); wynika to z twierdzeń stron tego procesu, a także z pism komorniczych oraz dokumentów z akt sprawy o sygn. II Co 3979/14, w których wprost wskazano, że zajęto udział w nieruchomości S. S. (1) i tylko on stanowi przedmiot czynności. Brak przy tym jakichkolwiek dowodów potwierdzających, by egzekucja prowadzona wobec brata powódki w jakikolwiek sposób godziła w jej osobiste prawo jako współwłaścicielki, w szczególności by została skierowana przeciwko powódce i do jej udziału współwłaścicielskiego w nieruchomości. Przysługujące tej ostatniej prawo nie zostało więc w jakikolwiek sposób naruszone, może ona w dalszym ciągu z niego swobodnie korzystać i bez ograniczeń rozporządzać.

W tym kontekście nie ma znaczenia, że powódka sprawuje samodzielny zarząd budynkiem mieszkalnym i ponosi z tego tytułu nakłady finansowe. Istotnym z punktu widzenia powództwa z art. 841 § 1 k.p.c. jest bowiem naruszenie praw osoby trzeciej spowodowane wszczętą egzekucją, a takiego nie sposób poszukiwać w twierdzeniu, że egzekucja z udziału współwłaściciela godzi w dotychczasowy nadzór i opiekę nad nieruchomością. Przedmiotowego naruszenia nie uzasadnia także teza, że udzielenie przybicia spowoduje zniesienie współwłasności i sprzedaż nieruchomości, w której powódka zamieszkuje wraz ze swoją rodziną. Taki wniosek jest zbyt daleko idący i niczym nieuzasadniony. Przejęcie udziału przez wierzyciela w żaden sposób nie skutkuje automatycznie sprzedażą nieruchomości i opuszczeniem domu przez rodzinę powódki czy koniecznością spłaty przez nią udziału przypadającemu nowemu współwłaścicielowi.

Niezależnie od powyższego, należy podkreślić, że powództwo podlega oddaleniu także z uwagi na przekroczenie terminu zastrzeżonego na jego złożenie. Powództwo z art. 841 k.p.c. może być bowiem wytoczone najwcześniej po wszczęciu egzekucji, lecz nie później niż na miesiąc od dnia dowiedzenia się przez powoda o naruszeniu jego prawa (chyba że inaczej stanowią przepisy szczególne). Powyższy miesięczny termin ma charakter materialnoprawny i dlatego nie podlega przywróceniu. Ponadto wskazać należy, że dniem, w którym strona dowiedziała się o naruszeniu prawa, jest - według art. 841 § 3 k.p.c. - dzień, w którym strona faktycznie dowiedziała się o zajęciu przedmiotu, do którego rości sobie prawo (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2007 roku, V CSK 275/07, LEX nr 677785).

W sprawie niniejszej powódka uchybiła owemu terminowi; jak wynika z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, a w szczególności z pisma powódki z dnia 18 maja 2015 roku, w dniu 17 czerwca 2014 roku otrzymała ona zawiadomienie Komornika o zajęciu udziału w nieruchomości należącego do jej brata. Zdarzenie to stanowi moment, w którym E. K. dowiedziała się o podjęciu czynności mającej naruszyć jej prawa i od tego dnia należy liczyć miesięczny termin na złożenie powództwa, ale zostało ono wywiezione dopiero dnia 30 marca 2015 roku.

Wbrew twierdzeniom zawartym w pozwie, za datę początkową miesięcznego terminu z art. 841 § 3 k.p.c. nie można uznać ani dnia 5 marca 2015 roku ani też dnia 26 marca 2015 roku, czyli dat, w których odbyły się posiedzenia Sądu Rejonowego w Białymstoku w sprawie przejęcia udziału w nieruchomości przez A. A.. Sąd nie kwestionuje, iż w tych datach powódka wyraziła przed Sądem swój sprzeciw co do przejęcia udziału przez jednego z wierzycieli jej brata, jednakże, na co wskazuje twierdzenie z pisma powódki złożonego w toku postępowania zażaleniowego dotyczącego udzielonego przybicia, w tych dniach posiadała już informację o wszczętej egzekucji z udziału we wspólnej nieruchomości oraz o jego zajęciu.

Z uwagi na wynik procesu, o kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. i art. 99 k.p.c., zgodnie z którymi strona przegrywająca zobowiązana jest zwrócić wygrywającemu przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. W związku z tym, powódka winna uiścić na rzecz pozwanych: A. A. oraz Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych w W. kwoty po 5.417 zł, na które składa się wynagrodzenie pełnomocników tych stron w wysokości 3.600 zł ustalone w oparciu o § 6 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tj. Dz. U. z 2013 r., poz. 461), kwota 1.800 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego pozwanych w postępowaniu zażaleniowym ustalona w oparciu o § 6 pkt 5 w zw. z § 12 ust. 2 pkt 2 przedmiotowego Rozporządzenia oraz opłata skarbową uiszczoną od pełnomocnictw.

Powyższy wyrok zaskarżyła w całości powódka i zarzuciła mu obrazę przepisów prawa procesowego poprzez:

- zaniechanie jej wysłuchania i rozpoznanie sprawy bez uzasadnionej zwłoki a ponadto
- 2 . naruszenie prawa materialnego poprzez niepoprawną wykładnię art.841 § 3 k.p.c.

3. podniosła też zarzuty:

- niewyjaśnienia wszystkich istotnych okoliczności dotyczących jej interesu prawnego w tej sprawie,

- pominięcia nowych faktów i dowodów w sprawie, których powołanie w poprzednim procesie nie było możliwe.

Mając na uwadze powyższe, wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku w całości poprzez:

- zwolnienie zajętej części nieruchomości przy ul. (...) w B. spod egzekucji i hipoteki,
- zaniechanie żądania od niej zwrotu kosztów zastępstwa procesowego na rzecz wierzycieli: F.G.S.P. z siedzibą w W. oraz A. A., w kwotach po 5.417 zł.

Obaj pozwani wnieśli w swoich odpowiedziach na apelację powódki o oddalenie tego środka odwoławczego i zasądzenie na ich rzecz od strony skarżącej kosztów procesu w instancji odwoławczej.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja powódki jako pozbawiona uzasadnionych podstaw faktycznych i prawnych nie zasługiwała na uwzględnienie.

Wysłuchanie informacyjne strony na zasadzie art. 212 § 1 k.p.c. służy uzupełnieniu jej twierdzeń i dowodów oraz udzieleniu wyjaśnień koniecznych dla zgodnego z prawdą ustalenia podstawy faktycznej dochodzonych przez nią praw lub roszczeń. Potrzeba takiego wysłuchania jest zależna od stopnia komplikacji faktycznej i prawnej danej sprawy ale w wymiarze praktycznym wynika także z zaangażowania samej strony, która poprzez swoje stawiennictwo na rozprawę i dbałość o własny interes procesowy powinna dążyć do współpracy z sądem (zob. art. 3 i 6 § 2 k.p.c.). Możliwość zadawania pytań stronie może być w tych warunkach ograniczona lub zupełnie zniesiona w razie niestawiennictwa strony na rozprawę, pomimo prawidłowego zawiadomienia jej o terminie posiedzenia sądu.

Powódka odebrała zawiadomienie o terminie rozprawy wyznaczonym na dzień 20 października 2015 r. dnia 3 października ubiegłego roku (k. 161) ale na posiedzenie Sądu Okręgowego nie stawiała się a ponadto nie nadesłała jakiegokolwiek pisma zawierającego usprawiedliwienie jej niestawiennictwa i nie wnosiła o odroczenie rozpoznania sprawy. Na wcześniejszym etapie procedowania składała jednak pisma i środek zaskarżenia, co oznacza jej właściwe zaangażowanie w popieranie własnego stanowiska i zdolność do samodzielnej jego obrony. Z tych przyczyn Sąd I instancji miał uzasadnione podstawy ku temu, aby zamknąć rozprawę uznając ją za dostatecznie wyjaśnioną (art. 224 k.p.c.) i wydać wyrok.

Sąd Apelacyjny nie dostrzega w niniejszej sprawie podstaw i potrzeby przeprowadzenia dowodu z końcowego przesłuchania stron na zasadzie art. 299 k.p.c., wedle którego jeżeli po wyczerpaniu środków dowodowych lub w ich braku pozostały niewyjaśnione fakty istotne dla rozstrzygnięcia sprawy, sąd dla wyjaśnienia tych faktów może dopuścić dowód z przesłuchania stron. Z obecnej dyspozycji powyższego przepisu nie wynika nakaz przeprowadzenia owego dowodu, zaś dążenie do uzupełnienia w tej materii postępowania dowodowego winno przede wszystkim obciążać strony (por. S.N. w orzeczeniu z dnia 12 grudnia 2000 r., V CKN 175/00, OSP 2001, nr 7-8, poz. 116). Przypisanie sądowi takiego nakazu (art. 232 k.p.c.) ma charakter wyjątkowy i ogranicza się do sytuacji, gdy dostępny mu materiał dowodowy nie pozwala na wydanie rozstrzygnięcia końcowego a bezwzględne reguły sporności i rozkładu ciężaru dowodowego w procesie kontradiktoryjnym (art. 6 k.c.) ustępują w danej sprawie regułom ekonomii procesowej lub zasadom słusznościowym. W niniejszej sprawie taka sytuacja nie zachodziła, poza tym zebrany materiał dowodowy i relatywnie niezawily stan faktyczny sprawy pozwalały na wydanie wyroku. Końcowo komentując przedmiotową kwestię wypada też podkreślić, że powódka nie wskazała w apelacji okoliczności i zdarzeń, które miałyby Sądowi przedstawić w swoich wyjaśnieniach z uprawdopodobnieniem niemożliwość ich wyłączenia w piśmie procesowym.

Obszernie motywowany w uzasadnieniu apelacji zarzut prowadzenia egzekucji oraz rozpoznania niniejszej sprawy z nieuzasadnioną zwłoką nie mógł wpłynąć na treść końcowego rozstrzygnięcia odwoławczego, ponieważ jego ocena winna być dokonana w postępowaniu prowadzonym na podstawie przepisów ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. O skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub

nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (Dz. U. nr 179, poz. 1843); również zarzut naruszenia w skarżonym orzeczeniu normy art. 841 § 3 k.p.c. był nietrafiony.

Zgodnie z powyższym przepisem, powództwo o zwolnienie zajętego przedmiotu od egzekucji można wnieść w terminie miesiąca od dnia dowiedzenia się o naruszeniu prawa, chyba że inny termin jest przewidziany w przepisach odrębnych. Dniem, o którym mówi przepis jest dzień uzyskania przez stronę informacji o naruszeniu jej prawa, a nie dzień w którym mogła się o nim dowiedzieć przy dołożeniu należytej staranności (tak S.N. w wyroku z dnia 12 grudnia 2007 r., V CSK 257/07, Legalis nr 313316). Z treści pisma komornika sądowego A. W. z dnia 13 marca 2013 r., doręczonego powódce dnia 17 czerwca 2014 r. wynika, że organ egzekucyjny zawiadomił w ostatniej z wymienionych dat powódkę o zajęciu udziału jej brata S. S. (1) we współwłasności nieruchomości stanowiącej działkę nr (...) o pow. 0,0360 ha położonej w B. przy ul. (...), dla której Sąd Rejonowy w Białymstoku IX Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą o nr KW (...) (k. 61 i k. 123v.). Apelująca nie wskazywała w niniejszym procesie na niezrozumienie treści powyższego zawiadomienia. Skoro więc w analizowanej czynności upatruje powódka naruszenie swojego prawa, to niewątpliwie datą początkową terminu miesięcznego z art. 841 § 3 k.p.c. jest dzień następny po 17.06.2014 r. W tych warunkach złożenie pozwu dopiero dnia 30 marca 2015 r. (k. 2) jawi się jako oczywiście spóźnione.

Sąd Apelacyjny podziela w całości ustalenia faktyczne Sądu Okręgowego i wywiedziony na ich podstawie pogląd prawny oraz czyni z nich istotny element własnej argumentacji. Sugestie apelującej o niepełności tych ustaleń i brakach materiału dowodowego są niczym nieoparte i przez to gołosłowne. Teza o niewyjaśnieniu okoliczności wskazujących na interes prawny powódki w uzyskaniu satysfakcjonującego ją wyroku jest ogólnikowa a ponadto nie uwzględnia (lub interpretuje błędnie) kwestię braku legitymacji czynnej powódki w niniejszym sporze. Nie sposób bowiem w rozlicznych próbach powódki wyjaśnienia Sądowi obu instancji charakteru naruszenia jej prawa w następstwie zajęcia udziału w nieruchomości należącego do jej brata odnaleźć elementy, o których mówi art. 841 § 1 k.p.c. W świetle tego przepisu osoba trzecia może w drodze powództwa żądać zwolnienia zajętego przedmiotu od egzekucji, jeżeli skierowanie do niego egzekucji narusza jej prawa. O naruszeniu takim nie może być mowy w sytuacji zajęcia prawa innej osoby, niż strona powodowa, kiedy tocząca się egzekucja, chociaż zmienia dotychczasowe zasady zarządzania nieruchomością wypracowane z udziałem współwłaściciela- dłużnika, nie ogranicza w żaden sposób prawa drugiego ze współwłaścicieli.

Organ egzekucyjny, wszyscy uczestnicy prowadzonego przezeń postępowania i osoby postronne nie są uprawnieni do badania zasadności i wymagalności obowiązku objętego tytułem wykonawczym (art. 804 k.p.c. w zw. z art. 365 § 1 k.p.c.). W tych warunkach nie mogła odnieść oczekiwanego skutku polemika, w jaką wdała się powódka w piśmie stanowiącym uzupełnienie apelacji (k. 230-234), z treścią i wymagalnością obowiązku S. S. (1) zapisanego w tytule wykonawczym. Abstrahując od braku jakiegokolwiek legitymacji do jej prowadzenia po stronie apelującej, wskazać należy na nieadekwatność zgłaszanych argumentów i brak ich powiązania z przedmiotem niniejszego sporu.

Obszerne fragmenty uzasadnienia apelacji powódka poświęciła na omówienie niesatysfakcjonującej jej czynności opisu i oszacowania nieruchomości wspólnej, domniemanych uchybień zaniżających wartość poszczególnych składowych wspólnego prawa itp., a więc okoliczności, które mogą rzutować na prowadzoną egzekucję, ale z pewnością nie mają znaczenia dla zasadności roszczenia ekscydencyjnego. Materializacja obaw powódki artykułowanych w tym kontekście może nastąpić na etapie postępowania o zniesienie współwłasności przedmiotowej nieruchomości, w którym zgodnie z art. 618 § 1 k.p.c. dojdzie również do rozpoznania pretensji związanych z ponoszeniem kosztów zarządu posesją i czynieniem nakładów na niej, ustaleniem sposobu jej podziału i wysokości ewentualnej dopłaty itd.; nie sposób także wykluczyć wcześniejszego sporu między współwłaścicielami prowadzonego na tym tle w sprawie o zapłatę. Każde z tych postępowań jako autonomiczne w stosunku do toczącej się obecnie egzekucji wymagać będzie aktualnych na datę orzekania ustaleń faktycznych i oceny prawnej, dlatego nie można przyjąć, że między opisem i oszacowaniem w przedmiotowej sprawie egzekucyjnej a przyszłymi postępowaniami sądowymi istnieje określone powiązanie ograniczające prawo powódki jako współwłaścicielki nieruchomości.

Sąd Apelacyjny nie znalazł także podstaw do zastosowania wobec powódki (w obu instancjach) przywileju opisanego w art. 102 k.p.c. i nie odstąpił od obciążania jej kosztami procesu poniesionymi przez wygrywających pozwanych.

Przepis powyższy stanowi wyjątek od zasady odpowiedzialności za wynik sprawy i na jego podstawie sąd może nie zasądzić od strony przegrywającej części kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami, o ile zachodzą „szczególnie uzasadnione wypadki”. Kwalifikacja wystąpienia okoliczności szczególnych należy do sądu, który powinien kierować się własnym poczuciem sprawiedliwości.

W ocenie Sądu II instancji zachowanie pozwanych nie dało podstaw do wytoczenia powództwa, zaś uprzejme forsowanie stanowiska powódki, przeniesione dodatkowo do postępowania odwoławczego, w warunkach braku racjonalnych argumentów przemawiających za takim krokiem, doprowadziło niewątpliwie do pomnożenia kosztów procesu poniesionych przez pozwanych.

Podkreślenia także wymaga, w odpowiedzi na zarzut przedstawiony w uzasadnieniu uzupełnienia apelacji (k. 230), że ocena sądu, czy zachodzi wypadek szczególnie uzasadniony, o którym mowa w art. 102 k.p.c., ma charakter dyskrecyjny, oparty na swobodnym uznaniu, kształtowanym własnym przekonaniem sądu oraz oceną okoliczności rozpoznawanej sprawy. Wprawdzie kwestia trafności i zasadności skorzystania (lub nie) z tego uprawnienia, co do zasady może być objęta kontrolą sądu wyższego rzędu, niemniej jednak ewentualna zmiana zaskarżonego orzeczenia o kosztach powinna być wyjątkowa. W związku z tym może być podważona przez sąd wyższej instancji jedynie wtedy, gdy jest rażąco niesprawiedliwa (tak: S.N. w postanowieniu z dnia 12 października 2012 r. IV CZ 69/12). Przypadek tego rodzaju w niniejszej sprawie nie zachodzi.

O kosztach procesu odwoławczego Sąd Apelacyjny rozstrzygnął w zgodzie z powyższym na zasadzie art. 98 i 99 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z § 6 pkt 6 i § 12 ust. 1 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2013 r., poz. 490).

(...)